

den førstnævnte Klasse Apotekere ikke vilde kunne opnaa disse Goder, idet de af dem udredeede Afgifter helt maatte medgaa til Dækning af Afsløsningsfondens Udgifter. Men det vilde upaatvibeligt være umuligt at opretholde dette Mod sætningssforhold i mer end en Menneskealder. Enden maatte blive, at Staten traadte til ved at yde Tilskud af Statskassen eller ved at lade Medicinaltaksten forhøje eller paa begge Maader.

e. Kommissionens Besvarelse af Kommissionens Spørgsmaal 2.

Naar Kommissionen saaledes er kommet til det Resultat, at den er ude af Stand til at paavise en praktisk Maade, hvorpaa de reelle Apotekerprivilegier kunne paabydes afløste uden betydelige Ofre for Statskassen eller Befolkningen, foreligger Spørgsmaalet om, hvorvidt den stadige Tiltagen i Pris af de reelle Privilegier kan modarbejdes ved andre Foranstaltninger. For saa vidt en usund Spekulation maatte have nogen Del i den gennem en længere Aarrække stedfundne stærke Stigning af Købesummerne for Apotekerprivilegierne, maa Korrektivet komme af sig selv; de i Forhold til Salgsgegenstandens virkelige Værdi overdrevne Priser kunne i Længden lige saa lidt holde sig ved de her omhandlede Om sætninger som ved andre. Omvendt er den Prisstigning, som er en Følge af en lettere Afgang til at erholde Laan og af den faldbende Laanrente, grundet i Forholdenes Natur og kan lige saa lidt udeblive i dette som i andre Forhold. Derimod turde det ikke være ugørligt, i det mindste tilbels, at sætte en Stopper for den upaatvibelig særdeles betydelige Andel i Stigningen af de enkelte Apotekers Salgspriser, som er begrundet dels i, at Udsælingen af Medicin og dermed Nettoindtægten for de fleste reelt privilegerede Apotekers Vedkommende i de sidste Aartier er vokset stærkt, dels i en Forventning om, at Indtægterne af samme Grund fremdeles ville forøges. At Medicinforbruget i Aarenes Løb er tiltaget betydeligt, dels paa Grund af den, særlig i Købstæderne, stærke Forøgelse af Befolkningen, dels som Følge af, at man saavel paa Landet som i Købstæderne i langt større Omfang end tidligere benytter Lægehjælp, turde være givet. Nu er der vel i Aarenes Løb oprettet et ikke ganske ringe Antal personlige Apoteker, ved hvilke de reelt privilegerede Apotekers Opland er blevet mer eller mindre indskrænket. Da imidlertid disse nye Apoteker for en overvejende Del falde paa Landet, medens de reelle Apoteker hovedsagelig findes i Købstæderne, er den ved de førstnævnte Apotekers Etablering bevirkede Afgang i de sidstnævntes Affætning upaatvibelig i de allerfleste Tilfælde bleven mere end opvejet ved den ved det forøgede Medicinforbrug tiltagne Indtægt. Det er derhos, saa vidt vides, en ret almindelig Forestilling, at Administrationen, naar et reelt Privilegium er blevet afhændet for en, som det synes, høj Pengesum, af Villighedsskyn mod den nye Privilegiehaver, ikke er tilbøjelig til i en Del Aar efter Salget at tilstede Oprettelsen af et nyt Apotek indenfor det ældre Apoteks Omraade, naar ikke særlige Grunde tale herfor. At en saadan Praksis følges, saa længe det staar hen, hvor vidt man kan komme til en Afsløsning af de reelle Privilegier, er ret naturligt. Men anderledes turde Forholdet stille sig, saafremt det maatte vise sig, at Spørgsmaalet om Afsløsningen maa stilles i Bero.

Det Bestemmende for Administrationens Forhold til Spørgsmaalet om en For-